

die met zulk een de vriendschap onderhoudend aandenken van de Chineezzen van Batavia naar honk toog.

Een andere en nog fraaiere gouden beker, in hetzelfde museum, werd den vice-admiraal Jan van Gogh aangeboden, bij zijn vertrek uit Oost-Indië.

Geheel anders van makely en bestemming waren de bekery van bidara laet, gelijk er zich nog een paar op de Amsterdamsche tentoonstelling van 1883 bevonden. Het water, op dit hout getrokken, bekwam een bitteren smaak en werd gedronken om den eetlust op te wekken.

Overigens mag het eenige verwondering baren dat er niet meer bokalen, 't zij dan eere- of gewone bekery, zijn overgebleven uit een tijd waarin, naar verhouding van het aantal Europeanen, waarschijnlijk veel meer wijn en bier werd gedronken dan tegenwoordig.

Het mangelde er maar zelden aan Fransche en Rhijnsche wijnen, aan Luiksch en Hollandsch bier, mede en mom, terwijl later het Kaapsche druivenbloed nog een aanzienlijken bijslag leverde. Zelfs in 't vaderland, waar men toch ook wist wat pooieren was, baarde het zwelgen aan Indische feestmalen opzien, en tevens de stof tot overdreven voorstellingen. Meer dan een oudgast, geloofde men, had zich het uiteinde van den hertog van Clarence gekozen door, liever dan in de zee, in 't glas te verdrinken, in een vat malvezy of de gelijke van dien. Soortgelijke gevoelens waren 't, die een tapper op de Amsterdamsche markt bewogen zich *De Oostindische Kerk* tot uithangbord voor zijn kroeg te kiezen.

„Een compliment” — teekent van Lennep aan — „gebracht aan de vroomheid onzer Oostindische Hollanders; van dien tijd natuurlijk toen ieder, die in Holland niet deugen wou, nog goed genoeg gerekend werd voor 't Peperland. Tegenwoordig is alles anders, en vindt men ook daar zeer vrome lui.”

Wat evenwel de kristallen bekery betreft, in wier versiering middels de graveerkunst ettelijke vaderlandsche „glasschrijvers” uitmunten, hun brooze makely maakte hun bestaan vergankelijk. Zij waren niet minder „kraakwerk”, dan het oude porselein, 't welk onder dién naam bekend stond. Van de aanvoeren daarvan, vooral uit Japan, hield de O. I. Comp. gemeenlijk openbare verkooping en menige gezeten burgervrouw van over het IJ bewaart nog die erfstukken, vroeger in het dagelijksch gebruik, later den opsmuk der pronkkamer.

Maar ook het Amsterdamsche Oudheidkundig Museum heeft eene kostbare verzameling van deze antiquiteiten gelegateerd aan het Rijksmuseum.

Men vindt daar in de vitrines allerlei oude modellen van Chineesch en Japansch porselein. Er zijn zeer gewone voorwerpen onder, welke zich door niets aanbevelen dan door hun ouderdom, maar ook vele van artistieke en zeldzame makelij. Meest zijn 't de gewone voorwerpen des dagelijkschen levens: trekpotten, theebussen, wieroekbranders, bloemvazen, sakéflesschen, schotels, koppen, kannen en dergelijke.

Eenige kleine borden daaronder dragen een devies, in eenvoudig wit en zwart, 't welk tijdens de gruwzame christenvervolgingen in Japan den bezitter waarschijnlijk op het schavot zou hebben gebracht. Het is nl. een *christelijk* devies, waartegen de gestrengste straffen waren bedreigd: de onbeholpen